

yde Penge ogsaa til Laan til Oprettelse af Konserveringsanstalter, som det hedder i den gamle Lov. Men man smækkede denne Plakat paa Loven uden for øvrigt at gennemtænke, hvad der egentlig derved kom til at staa i Loven, og jeg kan ikke nægte, at jeg synes, at Loven paa dette Punkt trænger til en Gennemarbejdelse. Om en saadan kan finde Sted ved denne Lejlighed, ved jeg ikke, det er noget, jeg vil henstille til den højtærede Landbrugsminister. Det forekommer mig nemlig, at det er underligt, at naar en Bys Fiskere tænker paa at oprette en Konserverings- eller Tilberedningsanstalt, skal det blandt andet, som der staa i Loven, være det samlede Amts Fiskere, der danner en Fiskeriforening, saaledes forstaar jeg Loven. Maaske det ikke er rigtigt, men jeg tror, at det oprindeligt var Meningen, at et Amts Fiskere skal slutte sig sammen. De skal desuden have mindst for 14,000 Kr. Værdier og være mindst 30 Fiskere. Hvis der nu i en By — lad mig for at nævne et Eksempel sige Kerteminde — er et passende Antal Fiskere, som har en passende Formue, og som undertiden bringer for mange Fisk i Land, forekommer det mig at være urimeligt, at de skal være bundne til disse bestemte Betingelser for at kunne faa Laan. Jeg vil derfor henstille, om saadanne Laan ikke kunde bortgives ikke til en enkelt Fisker og ikke heller blot til en Forening, men til en passende Kreds af Fiskere — om man vil, at de skal udgøre en Forening eller ikke, er i og for sig mindre væsentligt — blot de vil paatage sig det solidariske Ansvar. Jeg tror, at her trænger denne Lov til et Supplement. Netop under Hensyn til, at den nuværende Fiskerisituation er af en egen Karakter, vil jeg henstille, at man ogsaa paa dette Punkt jævner Vejen for Fremtiden, hvis det ikke lader sig gøre at foretage en Retfærdiggørelse i dette Øjeblik uden at omskrive hele Loven. Jeg har i hvert Tilfælde ønsket at slaa til Lyd for denne Tanke. Jeg tror, at den har en vis Værdi, og jeg tror, at det er en af de store Ting, vi kommer til at se paa i Fremtiden.

Med disse Ord vil jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til videre velvillig Behandling her i Tinget.

Hammerich: Ogsaa jeg skal ganske kort anbefale dette Lovforslag, medens et andet Medlem af mit Parti, hvis der bliver nedsat et 15 Mands Udvalg, i dette vil tage videre Del i Forhandlingene. Man kan be-

klage, at der har været ikke helt smaa Tab paa Laanene. Det væsentligste skriver sig for øvrigt fra Islandsfiskeriet, og det er ikke første Gang, at der sættes Penge til paa Islands Fiskeri. Jeg har selv i sin Tid interesseret mig derfor og har selv sat noget til derpaa, og jeg kender en Mand, som har ofret meget betydelige Summer derpaa. Selv om her imidlertid er tabt noget, er der ikke Tvivl om, at disse Laan for en væsentlig Del har medvirket til den meget betydelige Udvikling, vort Fiskeri har faaet, og er der noget Erhverv, hvor man kan vente at opnaa store Indtægter ud over dem, Landet alt har, er det sikkert vort Fiskeri.

Jeg kan altsaa give Lovforslaget min Anbefaling. Jeg kan ogsaa — det forekommer mig, at det sker i Modsætning til en af de tidligere Talere — give min Tilslutning til, at man sætter Renten til 4 pCt. Det er alligevel meget imdekommende, naar Staten stiller Penge til Raadighed, og den bør dog tage nogenlunde den Rente, som den selv skal yde. Med disse Ord vil jeg anbefale Lovforslaget.

Landbrugsministeren (K. Pedersen):

Der er ikke megen Grund for mig til at sige mange Ord om dette Lovforslag, da de Udtalelser, der er faldet, i alt væsentligt har været velvillige. Det ærede Medlem fra Thisted (Munk-Poulsen) spurgte, om der ikke kunde være Grund til foruden at rette paa Procenten ved denne Lejlighed at mildne de Betingelser, paa hvilke Laaneforeninger for Øjeblikket kan faa Tillægslaan. Jeg skal ikke have noget at indvende derimod, dersom det eventuelle Udvalg kan blive enig derom. Naar jeg har foreslaaet, at Loven kun skal gælde i 3 Aar, og ikke har foreslaaet Ændringer i den, er det, fordi jeg mente, at for saa kort en Tid behøvede vi ikke at indføre Ændringer i den, men jeg skal ikke lægge nogen Hindringer i Vejen derfor. Det ærede Medlem sagde ogsaa, at de Betingelser, som Laaneforeningerne var stillede overfor, havde vanskeliggjort dem Brugen af Loven. Det er meget muligt. Men der er ogsaa en anden Ting, som i høj Grad har vanskeliggjort Brugen af Loven, og det er det solidariske Ansvar. Mig bekendt er det, som det mange Steder kniber mest med mellem Fiskerne, at faa Medlemmer af Fiskeriforeninger til at garantere for andre Fiskere, og herpaa raader de mere milde Betingelser ikke Bod. Men, som sagt, jeg skal ikke være nogen Hindring for, at saadanne Ting bliver rettet i Loven, dersom Udvalget —